

S PLNÝMI BRUCHAMI (Lk 14, 16 – 24)

Pri nedelňom Podobenstve o veľkej večeri som rozmýšľal, akú formu pozvánky by mal Pán Boh vymyslieť, aby nás zasiahol, oslovil a pozval k sebe. A hlavne, aby sme jeho pozvanie neodmietli. Keď sa dnes všetko sústredilo do on-line priestoru, keď vám ako pozvanie už len príde link, na ktorý kliknete a spustí sa videopozvánka aj s prezentáciou, so všetkými ponukami a bonusmi... Čo by mal vymyslieť Pán Boh? Odpoveď? Na jeho pozvaní už niet čo vylepšiť. Pozýva osobne. Sluhom v podobenstve, ktorý prichádza najprv k vzácnym pozvaným hosťom, aby im povedal, že nastal čas večere, a potom ide hľadať všetkých chudobných, mrzákov, slepých a chromých, aby sa naplnila hodovná sieň, je milovaný Boží syn, ktorý zostúpil ako malé dieťa. „Kúpil som pole a musím si ho ísť pozrieť. Kúpil som päť záprahov volov a idem ich vyskúšať. Oženil som sa, a preto nemôžem prísť.“ Čo vlastne tieto odpovede znamenajú? Možno by sme ich vedeli zhrnúť do slova – výhovorky. Ale to je len krajšími slovami povedané: „Nestojím o teba! Ja to, čo si pre mňa pripravil, nepotrebujem.“ Lebo, ak mi je niekto priateľom, ak ho mám rád, nemôžem dať prednosť iným veciam. Miera toho, čo všetko som ochotný dať zo svojich vlastných plánov nabok, odhaľuje veľkosť priateľstva a dôležitosť osoby. Uvedomujeme si však, čo takto odmietame? To, čo sa v prvom rade ponúka pri spomínanej veľkej večeri v podobenstve, nie je jedlo. Je to spoločnosť a blízkosť toho, kto pozýva – nebeského Otca. Celý náš život je odpoveďou na Božie pozvanie. Prijali sme ho a putujeme, vybrali sme sa na cestu do nádhernej hodovnej siene. Sprevádza nás ten, ktorého Pán vyslal, a na tejto ceste nás posilňuje. V piatok večer ma na dvojke zaujal program, ktorý moderuje naša najpopulárnejšia moderátorka. Jedným z hostí, ktorého si do relácie pozvala, bol pán zo zahraničia, ktorý rozprával o zaujímavom projekte – Magnus MacFarlane-Barrow, zakladateľ Mary's Meals, čo v preklade znamená Máriine jedlá. Narodil sa v Škótsku v roku 1968. Jeden večer v roku 1992 (mal 24 rokov) so svojim bratom Fergusom videli v miestnej krčme reportáž o utečeneckom tábore neďaleko Medžugoria. V Juhoslávii totiž vypukla občianska vojna. Začali organizovať pomoc pre týchto ľudí – balíky jedla, oblečenia a liekov, ktoré dopravili do Bosny a Hercegoviny. V roku 2002 zavítal do africkej Malawi, kde bol veľký hlad. Navštívil chudobnú rodinu, ktorej otec zomrel a matka umierala na AIDS. Opýtal najstaršieho z detí, 14-ročného Edwarda, aké sú jeho sny a ambície do budúcnosti. Jeho slová ho veľmi zasiahli. „Chcel by som mať dosť jedla, aby som sa najedol, a jedného dňa by som chcel ísť do školy.“ Toto boli sny a ambície 14-ročného chlapca: jedlo a možnosť ísť do školy! Práve takto, zo slov chudobného, hladného dieťaťa, sa zrodilo dielo Mary's Meals. To, čo sa začalo v roku 2002 s dvesto deťmi v Malawi, teraz pokračuje s 2 058 099 sýtených detí denne. Ročné náklady na nasýtenie jedného dieťaťa sú neuveriteľných 18 eur a 30 centov. Viac informácií nájdete na: www.marysmeals.sk. Tak som si pomyslel: Ktoré z týchto detí, by odmietlo pozvanie na večeru? Nestali sa nám najväčšou prekážkou na ceste spásy naše pohodlie, bezstarostnosť a plné bruchá? Aj preto majme v úcte tento pôstny prípravný čas, nech nám všetkým prinesie veľa úžitku. Vianoce sú pozvaním pre všetkých. Skúsme ho tento rok prijať a nevyhovárať sa.